

V 22

Albert Sigfrid Nilsson
Förvaltare skolan
Alnarp, Åkarp.

N:o 18.

I hankamo hos dig? Svara genast. Var skola vi träffas? Möt mig som vanligt!

Jag önskar göra
bekantskap.

Vårskola var vinner

Jag återstår dig.
Jag hästar dig

Han du glömt mig? "Kärleksringen." "En kys." Du har förändrat

Frimärkespråket. dig mycket.

Stockholms flickar.

I Stockholm som unghart man nöjen Kaufima
Bland glas & besteljer man mest hos en kvinna
Som Stockholmska kallas och där före jag
Nu här fänkt att skilda de olika slag.

Bondflickan.

Då komme från landet en oskyldig Färna
Mot flickan så blyga & hjärtan så varma
Tio alla om gott i sin erfod gunas
Och får sig en fästman från gardet förstas.

Snart ser man de rörliga kinder föblekna
Och hoppet på kärleken böjs förvekna
För kärleken den är allsmäktig och har
Gjort flickan till mor och gasdiken till far.

Societen.

En ungmö med brudmognas former så rika
Ser klänningar vära och fordunar vika
Hon längtar och sinner så nättar och das
Och suckar: "God om jag hade en kar."

Hon ofta sig smyger till takta omala allin
Från glänsande kretor i societén
Hon träffar omrider en glad militär
Och strax i uniformen hon blivit så här.

De böja så djärt att med kärleken leka
De kyssa varandra de klappja och smaka
Men hon är ej den som på kärleken spar
Och snart hon av kärleken blott sorgen har kvar.

Jungfrun.

I kökets stå jungfrun med blåssande kinder
Och vär över alla de farande hinder
Som ställas i vägen när hon skall gå ut
Och hemma min god när skall detta ta slut.

Så böjas dit första av hela kartisen
Då hon tagit halvsticken fram eter spisen
Och sedan serverar med tjusande min
Bäd' styrkande kaffe och rinnande vin.

Gymnastiken.

I vindskupans fönster där sitter man sullen
Och sömmar och stickas till längt in på hvällen

Med spjutande blickar mot gatan hon var
dås blott militären emot henne ser.

Och snart böjs sponans klinja i trappan
Och in fräder ålskam ned påträden hoppa
Till rhöna momullen som visar sig flygg
Men likväl gardisten hon kysar i smyg.

Och nu har hon fångat sin föjd i buren
Hon sjunger så glatt men snart kommer den turen
Dås henne att sjunga en vaggvisa lång
För kjolen den böjer att bliva för lång.

Färbningsflickor

De denna rna flickor så glada och näckta
Med ögon och uttryck så ren purpurfärgta
Och fastän de dräglas av en högre justas
De altska rätt ofta en glad militär.

Det svart är att kynna det medgives gärna
Till följd av barliten den himmelska häma
Men turri min god det går an att ta bort
Och kjolen den böjer att bliva för kort.

De altska det syns de bibliska orden
Förökun nu eder och uppfyllen nu jorden
De bida nu i praktiken lärt in
Att ålska gardisten med uppkrigig min.
Varietévänguriken.

Sen ha vi de rhöna förtjuande tiljos
Som väva så lätt över bonade tiljos
Jag menar föreställerikan från varieten
Med smidiga former o himmelska ben

Hon träder så lätt o så skickligt på scenen
Hon flygs ej ells för de heterakna buren
Hon sjunger en sang utan väme och tur
Hon röker med blicken rikt ålskade rir.

Hon är honom ista dås borta i salen
Hon kartar en längdkrys som gör honom galen
Den krysken betyder num älskeling du är
Och du är en av dem jag håller här.

I aften dig bjudes Champagne unge
Champagnen o framten de flyta i rhönumai
- 5 -

Och rångurkun vilar i krigarens famn
Hon kysser så eldigt och viskar hans namn.
Krigarflickan.

Så händer mång gång det blir tomt i butiken
Hon lyfter si snällt på den fladdrande flickan
Sås hon i detta är sköna gernak
Sin älskling från gardet är stilig och sär.

Dås står bakom diskun en stålande flicka
Som bjuder den kommande kunden på röken
Hon har både havannor & snödroppar så fin
Hon vet vad som dräjs bak den röda gardin.

Sås korkarna flyga siganuma dofta
Viol spunschen han kysser den sköna så ofta
Och kärleken firar sin stiliga fest
Förutan bok kyrka & psalmbok & präst.

Kafiflickan.

Sås finnes kafier som har sköna färnor
Som förla att lyra som hinsmelens sfjärmar
Och ej minst kurtisen de parva änden
Om de blott en färbman från gardet kan få

När flickan i slören är lysande hjälmen
Strax Amor är framme den lätta skälmen
Och rikter en pil ned en ilande fast
Hon träffas sitt mål det är dydligt och klart.

Med fredgande ölets nypa sjölen han rågas
Betalning, ej ärlom kommer inte på frågan
Sen får han både dricka och kärlek gratis
På flickan hon böjas bli rätt högvälent.

Krogflickan.

På krogen där syns en stålande fröken
Som bjuder de kommande kunder på röken
I bland kan det hänta att hon blivit härs
Om hon råkat ut för en glad militär

Sen vill hon sin älskling så gärna ha
Med soporna grati, och tillägg med mera
Och även hanhänta att hon får en slant
När han med den sköna blir riktigt kontant

Sen går det en tid och de sköna behagen
Fräsmenna och flickan hon böjas bli frind över
magen

Di° tager hels lugnt militären uträkt
Ty kronans sida gosar ej fångas så lätt
På slutstende planet.

På glänzande krusar ej längre dröjer
Men tåligt jag mig inför ödet nu böjs
Och böjs min skilering om flickan så skön
Som kommit på samhällets slutstende ytan.

Bland dem räknas flickor av olika slagen
Som går och arbetar till långt framåt dagar
I våra fabriker man träffar på er
På ställningen bärande bruk likaså.
G. Nilsson. Slut. G. Nilssons

Poesie.

Ett blomster som bortvinner
Uppfiskar kan igen
Ett hjärta som vill brista
Kan förtas av en vän.

Tu dagar i livet är vikt:
Den första är födelsestunden,

Den andra den dagen du gjorde din plikt
Gav löftet vid alldannunden
Den trede blir när du lever och växer
Att faga en maka och hålla den häs.

Jag önskar dig att lycka jag önskar dig en vän
Jag önskar dig en krona, bort jag får binda den
Och så en kram i höret med mysten runtomkring
Och på din lilla finger en fin förlorningsring.

När det sent mot kvällen standar
Och du i din båd då blandar
Dröm om mig jag dig ber, säkert du din vän do-

Vackra flicka får jag finna, mörka mysten i ditt hår
Jag vill söka bort din hydda, får jag forska bort din lä

Ach min älskling huru gern vill jag vila i din fam
Och få möta dina läppar i en kyss så öm och varm

Dig allena vill jag ega och av hjärtat hålla här
Dig i mina tankar vär, fast jag längt ifrån dig

Föjd av lycka fri från snärta
Vandra glad på livets stig
Och att ditt glada hjärta
Gör ett litet rörr åt mig

Njut den sällhet himlen skänker
Dröm dig lycklig i dess famn
Och när du uppå vännen tänker
Glöm då int detta man.

Mö trogna vänner du alltid finna
Men trognast en bland dem alla vinna
Som stös med blommor din levande stig
Och virkar troget jag älskar dig.

O, den som kunde hoppas på därför dagar än
Då alla blommor knappas och du har blivit min
vän

Mätte glad din lid förrina
Mätte lyckan hjälpa dig
Mätte glädjens ljusa stimma
Alltid lyra på din stig

Det är en önskan av en vän
Som väntar ber igen.

Vart här du går min bästa vän
Min tanke hanke shall dig följa
Och hanke det ska vi träffas än
En gång på livets böja.

Göteborg, Mars 13/2 1920 A. Nilsson

Den ädla kärleken driver oss till stora förtag
Känner ingen förda, aktar ingen möda
Anstränger sig över sina krafter.
Urskuldar sig icke mot omöjligheter,
Emedan den bor sig kuma o väga göra allt
Därför förmås den allt i fullbordat mycket
Unda det den som icke älskar
Tjänstar o dukar under.

Skönhet och färgning förgår
Men hjärtats profarhet består.

Vanaå, medja 19/3 1920

A. Nilsson

En äktar i drömmen. (Värligut 28/12 1919.)

Det är sol uti himmet, och glatt är himmelen
Och bjälklarna klinga och präktigt är föret.
Niss sällskap på färden en flicka är vorden
Vi sitte tillsammans, lätt Nicola vid sidan.
Så lätt framåt vägen medarna glida
Och springarn (au) krämmer sig, stolt som en sion.
Det glittar av rinfrost i fladdrande man
Allt lyter så vitt, hur långt blickarna skåda.
Och härlig är skogen, det lycka vi båda
Det blänker och gniskar av lusen kristaller.
Nås en glimt utav solen (då mänen) bland grusna faller.

Stjärnorna tändas på den mörkbla' pellen
Månen mitt sin silverskimmer sprider
I den stilla, vita vinterkvällen
Alljämt släden framåt vägen glider.

Flickan mot min axel slumras in,
Ler så läckt i drömmen. Hon är min,
Så jag tänker, fönnen sakta slaknas
Jag kan ej mösta, hysse hennes mun och -
(Minne av släderun den 3:e juli 1919.)
Augi洁 1919.1 - vaktar.

Fem.

Fem! Fem! är fös hungrande brod,
Å" vilja fös frösta anden!

Fem! Fem! är fös förtande mun
En bögare fyllt till randen.

Fem! Fem! det är far och mor
Allt vad du skönast drömmar, far,
Tyggaste kann i världen.

F

Fem! är landet med märg av stål
Norrkenslandet i Norden

Fem! är fädernas tungomål,
Skönaste språk på jorden

Fem! är bragdernas stolta bygd,
Skogsomsusad, i klippors skydd,
Landet fös sång och saga.

(Dr. Blo' Bandit.) Slut. (ff. 8.)

Moderbön

Den renaste son, som i världen går,
Den klaraste thåle, som himlen näi,
Den ljusaste blomma som här jag faun,
Den helgaste såga, som närun braun,

Den fam jag endast där, from i him
Du moder beder för sonen din

IV.

Mång' farar falla på jorden nu,
Om också solen emot oss är,
Och utvald ängel i världen går
Att samlar och räkna var enslig far
Men aldrig han funnit en far mer skön
än den, som föll vid en moders bän.

IV.

En bräcklig hydda i stormig natt
Ur låga fönstret det lyser matt
Den synes dyster och arm och tom,
Men är för Gud dock en helgedom
Ty där i kvällen, fast ingen ser
För enda sonen en moder.

IV.

Fä hallen det gärna en villa bost
Som fjordiska ögon ej skåda fått
Då mig skall det ordet ej slita sig,
Det himmels budskap, som väger mig,
Att änglarna stiga i kummarni in

- 14 -

Då moder beder för sonen sin.

Dr. P. B.

Sluts.

G. Nilssony.

Vi kämpar för framtidens rike.

1.

Vi kämpa för framtidens rike
Då lyckan i blomning skall sta'
Men glömma handhända i kompen,
Att framtidens folk är de rma.

2.

Vi glömma att barnen omkring os
Som sorta i blåvande dag
En gång shola härska och leda
Och forma ut framtidens drag.

3.

Och så som de yädra ha blivit
Och formats i växandets åi
Skall också den framtid gestaltas
Som väver i trivande spås.

4.

Då solsken och härsa ha flödat
Skall vägen stå skimrande ljus
Men mörkt skola skuggorna falla

- 15 -

Dion grändernas nattskumma hus.

5.

då stöd då all kärlek varn strävan
Som rypar till barnsharams väl
Som ikänker dem vidolernas soljus
Och hälsa till sinne och själ!

6.

Py ho vi på framtidens rike
Däi lyckan i blomning shall sta'
Vi fa' icke glömma i kampen
Att framtidens folk är de små.

B. B. Blomqvist Blut C. Sundk.
Våra små

Du solstråle Kär, som sprider så mitt
I slott och i koja din väma
Du kärlekslänk huld, om kejlan dum skilt
Du svingade hjärten sig näma!
Du himmelska län, föräldrares skatt
Du älskade barn, som gos hemmet så glatt.

7.

Med rosor på kind och soleken i flick

Och löjen på läpparna friska
I lekar och ras var ledamot kvick
Om häla och käckhet höis väcka;
"Vi hoppa och hägja och turas så bra
Men soleken, kärlek och vård vill vi ha."

8.

Så spiras där upp i stad och i bygd
Likt ungskott på träden om vären
En skara så stor, som fostas i skydd
Av fädren att ga' dem i spänne.
Ett släkte det födras, vars kropp och själ
Å mäktig att möta båd' ve och väl.

9.

I storstadens gränd, i armodets hem
Bo fattigmans barn, de små arna,
Vi sänka på dem, fö' att hjälpa dem.
Vi glada oss vilja förbarna,
Vi offra en skärv, vi räcka en hand.
Och geva av eget förråd ett grand.

10.

Med solfattig blick och blodfattig kind,
Med sorgton i skratt och i sånger,

En undernärl kropp föi hyllande vind
Blir hungrande sövl många gånger,
Och leenhet dös på läpparna sma;
Och lidandet trycker sin stämpel därpå.

c.

För fattigmans barn, för armod och nöd
Vi grivas av rymod och smärta,
Och barnakind blek och barnakind röd
Ofta båda ett rum i värt hjärta.
För eder vi kräva vår arbetsdag lång,
En fortaregärning av kärleks-lag sväng
(Dr. Bla' Bandh.) Slut.

av. Olof Hagelin

På barnhummet.

1

Jag är dem, en lekanole, skojande ikara.
De äro just sådana barn pläga varo.
Och alla ha hjärta som ligga och be
Att kärlek fa' röra och kärlek fa' ge.

d.

Men hårdhärta livet dem icke har givit,
Vad rovdjuruns ungar förmåde blivit.
De äga ej hem, och de ha' flott en tant,

-18-

Som frammande människor lejh föi en stant.

b.

Äh tant, vad din börla är lyvlig att båra,
Vad lack och vad kärlek ditt hjärtat föi nära
Men o vad din lott dock är synande dugg,
Flur mycket häi kräves föi godkänt besyg!

d.

Fört mor du ej är, du dock morder shall vara
På' skatt, dig ej givits, du manas ej spara.
Nå' svalungar sma, som ej äga ett bo,
Skall du reola fiesta, shall du skänka so.

e.

Nå' förtande planta, som fannas av natten,
Skall du giva solken, shall du bjuda vatten
En livslott, som slamar från skuggornas
Du omvanolla shall till en gäva av gus.

c.

Så' må da' den kärlek, som gränsar ej hän-
Den hand göra nyck: Mo' den sol som omgränsar
Och skuggors idans flyrande barn, göra vann
Och moderligt huldrick, din blick och din barn
(Dr. Bla' Bandh.) Slut.

av. Olof Hagelin

-19-

Tiden.

1.

På en höll i skogens dunkel
Gamle Tiden ensam satt,
Dynof och köjd av årens mångfald.
Uti klar Silvesternatt,
Käss från ängar, kör och mader
Kordan violon kyligt drog,
Käss som blygul över skogen
Männen klar och mystiskt log.

d.

Ut som mö han var i huvet,
Men i ögat blicken brann
Klarare än vintersolen
I man den i väster vann.
Tankfull han sitt huvud lutat
Mot en mossbelagd sten
Medan över färad panna
Männen brölde ut sitt skin.

3.

Käss jag kommit honom nära,
I sin famn han önt mig slöt.

-20-

Ledan han med livlig stämma
Vattens djupa tytnad bröt
Och hans ord, de sällsamt klungo
Stundom som en höstvindols brus
Eller stundom sakta smeksmant,
Som en vårvindols vaka ses.

4.

Mångt och mycket har jag sködat
Uti denna vida värld,
Gott och ont jag ärligt skiftas
Under livets långa färd
Frägor man mig ställs och ställer
Om vad jag i skötet har,
Men på alla jag dock givit
Verkligheten snabba var.

5.

Turen släktin jag sett föda
Uppå livets snabba ström
För att lika hastigt vinna
Som en växuaths korta dröm
Mängen som en klarblå sfärna
För en stund på fäster satt.

-21-

För att kanske hastigt stockna,
Bli allt mera svag och snatt.

6.

Jag har sett de bleka offren
Omkring livets grottekvarn,
Där så mången låtit fänga
Sig i rövlirskhetens garn.

Fur som blick av lystrad glödde
Bakom ögats mörka frans
Käi ett mänskobarn har därats,
Fjuras utar gulolets glans.

7.

Jag har sett hur mämnishorna
Likr en vildsint rövarhord
Uti kall och slug beräkning
Trängts kring maktens hänskabord
Fur den svage knuffats undan
För den starkes övermod
Fur som friid och fred fått köpas
Dyrkt med mänskobarnens blod.

8.

Jag har sett hur stolta drömmar

Tinrats under nattens friid
För att falla ned i spillori
Under dragens hävlingstrid.

Fur som mänskooden kvalits
Drofart samman i fölband
För att skoklöst utar döden
Brytas i en sorgestund.

9.

I från dagu kind jag torkat
Mångin bitter smärtans färs
Medan jag med kraftig balram
Uplat månget hjärtersås
Kunnen suckar jag höit gressas
Utar remools fulla bröit
Där jag haft tillfälle viska
Ord av lycka, hopp och fört

10.

Mångt och mycket har jag givit
Syngel av örn som jag är
Och ännu av livets färgspel
Mycket jag i skötet bäs,
Som skall bli till sorg och glädje

Som shall bli till ve och väl —
Men jag må ej längre sista
Därför unge man far väl. — —

11.

Si den gamla. Näi han lefnas
Han bland skogens härl förevann.
Och jag säg här morgonsolen
Redan uppå fästet brunn,
Medan ännu nordanvinden
Över frusna markar drog
Och man nya ajet ringde
In utöver mark och skog.

(Hr. Bla Bandet) Slut. av: Pehr Johnson.

Stig upp för de gråa hären.

1.

Stig upp för de gråa hären
Och ära den gamle som skriften sagt.
Si visheten riken sig öppna med egen
Näi ögat blir skumt för jordisk prakt.

2.

Stig upp för de gråa hären
För åldring, som rödde das hår du ber,

-24-

Men plats för de unga också
För vägen, med spirande kraft åt framtidens
3.

Stig upp för de gråa hären
För honom som vakt hing det gamla stod.
Men glöm ej att fukten himlobour
Är dopt i unglingars heta blod.

Slut G. Strilcous.
Luffaruns julafter.

1.

En liggare vandrar i skogen
För förtrott att gå från dör till dör
I dag vill han undvika krogen
Vill tänka på julen som förr.

2.

För förtrott på misskrogra blickar
På piggnas och hundgläns och famungetus hund
Nog kunde man på några klickar
Hv pilmaten härlig och lik.

3.

Dock sätte i skogen ja vandra
I lyftnaden sila försjunka en stund
25

Ej längre bero utav andra,
Ja, kanske sig laga en bleund.

4.

Han se han sjäneljuren gnista
På rimpot och möiga gunor och strå
Och häyade dragar, de bista
Ett skimmer av vromod fö.

5.

Han se mellan granarnas stoppar
Se evighetsglansen från himmelen påll
En fuggbass i munnen han stoppar,
Det är hoffauris julmat i kväll.

6.

Så sjunker han sakta i drömmar
I granväret är fäde mjukt och varmt
Pankame vanliga som stönnmar
Från natt och allt som är armt.

7.

För julgransljuren glimma
Vad glister och granlat och göttar han se
För barnamunname stimma
Och vindrande ögon ler.

-26-

9.
Vad glädji och jubel och klappas
När julgutten kommer, med barnmundebas.
Han tyder paketernas kappar
Och allt är stojande sas.

10.

En poj med guld-gula lockar
Av hende noder mot granen lyfts upp
En grana karamell han plockar
- Och julstjärnan spalar i sojor.

11.

Kadun med stolhet sködar
På sprattlande pojken och säger till mor
"Undras vad framtidens tidar,
Dad bli han, när han blir stor!"

12.

Han litar på granljungs stjärna,
Se han evighetsglansen från Betlehems ljäll?
"Kut få bli," säger mor, "så gärna
Dad han vill, om han blott bli snäll."

13.

Luffaren drömmar och vilar -
-27-

Över grästoppun evighets glansen står,
En vindrande självna ilas

Genom rymderna utan spår. - - -

~~Hilleshov. Slet. Georg von Geijerfelt.~~
~~Sonen. Sonen.~~

1.

Det haade gått många möiga vinter

Det hade gått mången vindfrisk vår,

Men inti ett bud från sonen

Hon till stugan på många år.

De gamla gingo i väntan,

Deras tankar flögo till hav,

Och i änglan tänktes den frågan:

För han är skipp och han själv gått ikon.

2.

Det var fattigt och armt i stugan,

Ty de varo ju gamla, de två

Och far var sjuklig och kunde

Ej mer på dagsverken ga'.

Skall inti den rappa pojken

Komma åtta från veran lång

Och hjälpa de gamla båda gamla

-28-

I konadens solnedgång? - -
3.

Då hörs det en dag på trappan
Till stugan ett skrap av sko.

Iti det han, som äntligen komma,
Iti det Bengt, som komma, man tro?

I nästa minut på golvet

I stugan en ung man står.

- God dag, häia mor, god dag, far,
Fag kom allt efter många år.

4.

Och han satte sig att berätta

Om de varo, han hade gjort

Och mycket han fisk förfölja

Och mycket blev honom sprut.

Plan hade reglas ring jorden

Och brökt all världens land

Men alltid han haade längtat

Tillbaka till hemmes strand.

5.

Väl i hundrade stormar han reglas

På vallandet oroligt hav

-29-

Och ofta han trott, att han skulle
I vågorna fö sin grav.

Och jungar han hade förtjänat
Till att köpa en gård med kor
Och hästar: nu ville han stanna
Till stöd åt sin far och mor.
6.

- Fö nu ska ni gamla vila
Och ha era goda där,
Och jag ika' knoga och stila
Den fiol som ni än ha kvar.-
Och han tog så de gamlas händer
Och fortfor: Jag minns väl, jag,
Där ni kära en gång ha knogas
Fö mig i min barnors dag;

Gästesong - Skat. Öriling Östlund,
Madrina.

1.

Vi har ägad voss fiol
For o eda en bid
Vi har ägad ja' låg o ja' fiana,
Bidje farsing och göring

10-

En sjuhelsikes lyng
Uta° fina o farstia harra.

2.

Föras e folk som va me
Oppå prinsens café
O som tömde sin hooldi på tua
O som susso på statt
Så de ~~de~~ nästan ble natt
Ingen de kommo hem i sin stua.

3.

Sickna sexor de fanns
Oppå hos Åke Flans!
Då så fanns de någu inga knatta!
Man fick fylla o spis
Fos ett hyggeligt pris
O man solla nu kläm sitt hatt.

4.

Uti "parken" vi satt
Mången värlar natt
Tu de gurna i sta o ja' vänta
O ja' daggfökti gen
På gallräjn o syrin

-31-

Di smä° fulana yong, så° de ronga.

5.

Nu e varolen a° le!

Ack du faraeminsje

va en sitt ha de knalt om en lia,

Men en fai väl ända°

Löga sänka som rá

Att de oluer noch inta o via.

6.

Varmo o va gla

For i da ska vi ha

voss ett holius ståklitt jille!

Gamla vänner vi o.

Ha varr nu en gång te.

Som i ongdomen vås leva killa.

Bras 8.4.1920, Blut, G. Nilsson

Desertören.

7.

Tort säg, så° ryter tankt kaptan

Vart rynde du, varfö, bekännas

Bekänn och väga ingen lög

Di bliu du desertör.

-82-

8.

Att brott uti min handling lag

Jag ej mig föreställt

Jag kunde ikke liknäjt se

Min modur dö° av ivält.

9.

Fjon har en enda åku bost

Den plöjdes färs ar mig

Men en jag for hon ingen har
som därmed hjälper sig.

10.

Löigårs liggde jag och bad

Om permission no° kort

Dell slut jag kunde ej motstå

Ditt könslan drog mig bort.

11.

Min mor är hjärt nu är

Nu är jag häi tillbaka i mitt led

Bekryten da° — Kaptaren sen

Sig yttai mörk och red.

12.

Soldaten yas ej följa tills

-33-

Sin häg, sin hänsas krav
Ty, tydnad är det främsta bud
som disciplinen gav.

7.

Ditt val stod fritt
Båd' brott och straff du kände gärna väl
Med sumti prugget umgäll nu ~~se~~
För dena gang ditt fel.

8.

Martuaol under gisslen led
Den arne turin kval
Men ické nöjde smörkans gud
Ifrån haus min sig stal.

9.

Dock föll ifrån haus öga bla
En enda glödhet här
Den fälldes för haus moders skull
Och ej för egna rår.

10.

Och väl han gjänti som föret
Och vistlik trogen var
I hela regementet famn

-34-

Ej någon bättre kärh.

11.

Men ict gjorde mäst sin und
Och mäst så blev det väs
I allas ögon lypte fröjd
I hans blott kvalens täs.

12.

Allt lagt äi flytt,
Uti hans bröxt en ångslig längtan bor
Och innan självt han vet det
Å" han åter hos sin mor.

13.

Och torvan plöjs med kraftig am
Med sonlig villig häg
Sen eltar han tillbaka dit
Då regementet låg.

14.

Dock fruktansvät tar honom mot
Haptm i vredsmoch.
Sin skurk jag skall väl regla av
Ditt alltför heta blod.

Först. & nästa sida

-35-

15

Viol hummors guol mi vina spörn
 Kring honom utan tal
 O arna modis om du räg
 Din älsklings grymma kval.

16.

Gu gatloppis var han sprungit ren
 Stunt fläntande och mott
 Da sjökt han kraftlös med och blik
 För ögat var det natt

17.

Han vaknar på ett horadis
 I feburplagous glöd
 Han blev dock fisk
 O varföj han han icke häs sin död.

18.

Den syller han som fän sin plats
 Försummas ingen blund
 Han exerceras alla slas
 Han postar förs sin sind

19.

Men ack viot vårens första fläkt

- 36 -

Han hivs ej längre häs
 Instinktus, hänslau skegr häns fjät
 Och hos sin mor han är.

20.

Dås äi han säll
 För hemmes skull han stravar, tides, möjd.
 Han plöjor åkern och häns roet
 Hans möda är häns fröjd.

21.

Da plötsligo häs då vapenklang
 Viol plögen runtomkring
 Från sonlig plikt han förs fort
 I bajonettus ring

22.

I bojos slott den armis
 Snar i häktets dystra borg
 Han gråter ej för egen nöd
 För modern är häns röd.

23.

Den domen fäll den lyckole död
 Det fanns ej röd ej hopp
 Du dagar molast, stodo kvar

- 37 -

Utao hems Lennadslopp.

28.

Men näs den Sudje morgon gryr
Då öppnas fästets port
En trappur marschurar mört och tyrt
Till en avlägsen ort.

29.

En ungling skön, mun blik a kaid
De födde nöllan sig
Min mor, min mor, hur shall dig ga
Den jag sycks bort från dig

30.

Och bitta faras flöto ner
Ifrån hems ägon ble
O kunde jag blytt räddla ditz
Oftur gäina dog jag då.

31.

Nu gjordes halt, man bindde knott
Ofan tog den likväl från
En blött en knall och i sitt blod
Lag död den bärde son.

- 38 -

38.

Nä s värsol smälta drivan opp
Den gamla ängsligt spö
Var är min son, var är min son
Ofan drofis o varför

39.

Men ingen kom och orätt var
Det lilla åkerfält
Snart fanns i bröd hos hemme kvar
Den arna led av svält.

30.

Då bad hon under hungenus kval
Oan fferre giv mig bröd
Och till sitt bord i hundans sal
Gud fader hemme lööd.

Herr Nilsson, Ans, Eg Nilsson

Hing-fanova

1.

Ov Mauritz Stener.

Skaran ökas, ledem lähra med var flyende minuts
Och den lätta fläkten uolan vänt till en storm vind
Till en storm vind, som skall roja ifräj jorden varcs skar

- 39 -

Hitt en gång ur ädel jordman ädel skörd, om spira fram
varmt i hjärtan, ögon stråla utav mod och tillförelna.
När vi ramlas kring standaren, elda del av helig plikt
"Här har hon på idealen iche stocknat i vår barn.
Ini vår härlik sell det goda är som solens stråle varv.

2.

När de fladdrar, våra fanor, infukt föi sommarvindens
När de skinrande standaren höjas ungdomsfrikt och häxkt
Då är tid föi höga löften, tid föi manliga beslut.
Tid att lämna renu tankar, att i handling danas ut
Froden dignar under smärta, under brott och kvalor och
Skoror suchar uti fräldom: Säg, vem skall dem frihet ge?
Vem vill kämpa frihetskampen? Dödlösheten ligg i still
Men jag hör, hur furan munnar röpa uti hö: Jag vill.

3.

"Mäuskona en ädel vilja!" jublade det klang en gång
Och med vaiva flyktat segel starkare god ramma räng
Ädel vilja brutit bajar, vilka släktet självt sig gett
Bollat dygd och rena seder, oddat vitande och rätt;
Kurvat självirkelets maktur uti millioners bröst
Och uti förragola själar gjutit mod och hopp och fört
Och den älla viljan väver stark och hög trots stormars hot

- 40 -

Dy igenom evigheter sträcker sig dess friska rot.
4.

"Mer ljus": så hängde röpet över skaldens läppar fram
Då det skynde föi häm öga och han dödans höjd föinam
Och i vaje fuktssträva, som i fiolen uttryck föi,
Lamma röp på ljus och klartet som en mäktig grundunge,
I de snöha hvarje hamrar, som man byggot oss, ljus och lust:
Dört med vankors nötta former, fram med forskning och
"Vad förmultnat är, skall ramla," skaldens profetia förd
Framåtrikriande är livet tillstående är död.

5.

Liknöjlheten, nu hon stanno viljito och utan mod,
Resande åt det förfurka snart förgätm åretöd;
Sylkade kring våra dalar, svajande i solens glans,
På vi fram till stid, som iche kämpas ut med blodig län
Hö! En hymna om nyhäpta lycka, sjungem fram med hind
Av en här, som modigt rågar emot framtidslöftets land.

6.

Mängen storm skall ännu rasa, innanffärsan mål i na
Mängen eldiz häxpe digna, mängen svekfullt från os ga
Mängen fara skanske fällas, fläckad, sviken och förrådd
Innan ännu skölden bärjats eftu ädel sanningrädd.

- 41 -

Dock näs sist på regens höjder orolnar fana och standar,
Och mot himlen regernymmen stigs jublande och klar
Nå hing varje dock, som fladdrar emot himlens ^{Klaras} blå.
Staen brogen kämpaskara, frött men regerstolt ända!
(Eti Reformatom) Slut. Danas Smeljs 11349.20 Stille

Den fändsticke blott.

1.

En fändsticke blott uti sidan fanns kvar,
Kä den gamla kom hem från långväga fjäden.
Och dödstrött och furen och uthungrad var
Men med den fändstics eld uppe härdet.

2

En flammande brasa i kojan snart göt
Sitt väckande, värmende guldskimmer röda
Och blod genom domnade lemmar snart flöt
Vid livande dyck och närande föda.

3.

En fändsticke blott uti niolingen hand
Med den en förhäigande eld han dock fände
Som lusgården gjorde till öde land
Som värden fördelte och ärning brände

4.

Ach vore min lott en fändstickeas blott!
En sådan som värmende eldar fände
Och ondskans icande härt i något människobål
Till godhetens solljura vårlag vände
Dr. Alo Prandet, Slut. H.C. Mohring.

Väckänning.

Smekande gumma vindar minna om dig, o vä
Blyga, små blåa sippor följe i deras spår.

5.

Ecknat ha bundna krafter, spänt vagt varje inigt band
Frö vullar vågen åter fannad av sollyst strand.

6.

Allt som var fusk, stelnat, blivit ur dvalan väckt
Jorden står gus och fager tälöld i sin gröna dräkt.

7.

Du, som har sachat länge uti ditt dysteria sinn
Fatt nu mod och hoppas, vären för glädjen in.

8

Tu spela alla fåglar livsvirans melodi;
Gärna, jag bor, vi väga, blanda väs röst där.

C.

Mo vi da° alla samlas, hejda en stund var förd
Bringa i sång var glada hyllning till vårens väld
(Fr Blå Bandet) Slut. Agnes av P. O.

De fyra sångerna.
(Fr Reformatorum.) (Fr Erik och Karlfelt.)

Det var som den fidiga svala var
Da° än all jorden är dum
Fatt mänskorna att syrden kan
Av sångers andedräkt güm,
Da° var som en vårvan den stolta sol
Som sjunger dås han far,
Och mannen en drömmande gök som gal
I fjärnan för sjänmornas far.

II.

Vi möttes, jag såg dig, din harm som stag
Liket en visa i jämt efter jämt.
Din mun under rosende insegel teg,
Men din blick var en hög ditzramb.
Jag vet att ditt väsen sjöng med i det hav
Som svallar jorden runt.—
I ungfruernas block och i kvistarnas ror

-44-

Och i allt som är engt och raut.

III.

Jag vet att vi sätto vid samma bord
Vid drömmornas hemliga fest,
Då° allt som vi kände var sagt utan ord
Och så var det vackert och bäst
Jag kunde ha räkt dig en ros som blad
Min längtan, hur rik den var,
Och hört från violen bland charnas blad
Ditt skygga och frugna var.

IV.

Vi möttes, vi skildes, vi möttes igen
Till de fijande sångernas fest,
Vi skildes föi alltid och visste ej än
Att vi fritt alts vad all världen har lärt
Det var i de fidiga ungdomars
Da° själarna diktat den sang
Som hörer shall sjunga, men ~~ej~~ ^{aldrig} förmås
Att ge röst, som den anats en gång.

Slut, Fåvås Dneolja

Agnes

den 16 april 1920.

Agnes Egilsson Egilsson

-45-

Mor sol.

(Fr Reformatorn) ar Jeremias i Frostöra,
vårs n:o 1.

Titta in, mor sol, och se hur jag bor,
Klärra in genom fönstret, fastän du är stor
Och lys mot ditt soliga leende,
Du sköna och varma, du allting rende.

2.

Titta in, mor sol, och tag plats på en stol.
Eller sätt dig i roffan, du kärta mor sol,
Jag fruktar allt inset för blekningen,
Alla färger dig tacksä för smekningen.

3.

Stjälps ditt guld över mattan, du är ju ränt,
Och låt blickarna spela - det är som munika! -
Och styk med de strålande händerna
På tapeten, så förojda sig rändorna -

4.

Och glittra nu glatt, du kärta mor sol,
När jag räder dig innerligt lacket fes i fjol.
Du minns väl de härliga dagarna
På sjön och i skogen och hagarna.

- 48 -

5.

Du var uppe i otta och tent i räng
Det var mysket att sköta på öku och äng
Du kärta mor sol, så du skrattade!
Men medgiv att mördorna mattode

6.

Nu tycker du mig nättan fa skadan igen
Tjy du sover så länge min soliga väin
Och tidigt till rängs gai den soliga.
På molnbädd bli drömmarne soliga

7.

Titta, in mor sol, näs du gai härföibi
Du är hjärtligt välkommen och skall så fölli
Och stan möte med mig var du önskar det!
Och stig upp snart i otta, så grönkar det!
Smuljan Vanas Gård 29/1926 Slut. G. Gyllenouy
Solöga sover.

1.

Solöga sover - solöga drömmar -
Huddlarnes vita blomstervar
Liknar en driva med utprunjen snödroppes
Öga, glänsande klar.

- 49 -

Zindarna fläkta kring Frälgårdsplassen,
Rötar sätta av humlor och bin
Doften strömmar mot öppet förrust
Då nysprungen hägg och jämmer.

q.

Solöga vet ej att värkväll skymmer
Då trollen vakna i hemlighets förrust.
Färran gai stejen där livets bekymmer
Fandrar bland villor och gråt.

Solögas dröm är en flykt emot ljuset
Mot far över mörker och brusande röj
Och röda som rosor blomma här kinder
Då kuddarnas vita snö.

b.

Dröm, älskade blonda bam!
Stort är ditt rike och skönt
Klingar mig bragden i drömlandsragan
Som livet aldrig har ~~glömt~~ lön
Växter du en gång till smärtans och livets
Kämp av en eggande stödsfanfar, —
Skall da minnas din jakt efter ljus
I drömmen om älskade far ...

- 48 -

4.
Dore är genom lidna kval
Skölvande hjärtas frus
Spulle som fjärilen ur puppanas skal
Klingade drömmars utan tal
Stejan i anorgonitljus.

(Fr. Reformatomy) Llus, Av. Diktör Myhrin.

Hains klubba.

I vän.

När Hains klubba höjdes och föll
Utanför paradiset,
Alt skapas av fara undan ~~söta~~ höll.
Allenart ormen i siset
Värde och prästlade skadegläd
Bland fallna och vissnade blad

d.

Hains klubba, som slog ihjäl,
Föddes av Hains söner,
Och bleks skärvor och milda ejäla
Alla hems offus och böns
Flors öde att fälla för världens rätt

- 49 -

Frödes av Abel's ått.

3.

Hains klubba, som efter blod
Alltjämt förtat och förtar
Blir till ett stöd och en riksklunod
För alla jordens furstar
Guds präster både om Guds betrag
För Hains klubba och slag.

4.

Präster predikade, skrivare skrev
Om Hains arvets åra
Och Hains och makten klubba blev
Allt tyngre för folken att bär.
Allt fler oskyldiga offerlamm
Sick Abels släkt bär fram.

5.

Och Abels munlösa frimurit höll
Hans släkt i fälamod fängen,
Fast klubban över dina höjds och föll
Önnu som den förra gängen.
Förgåves i sekler från sargat brörs
Ropade blodets röst.

-50-

6.

Men till sist näs Hains klubba slog
De största och svärta slagen,
Då ropade Abels Gud: - Det är nog!
Nu är det vidergällningsdagen!
Att jag Hains släkt till förbannelse dömt,
Ta de, men jag ej glömt.

7.

Hög och het vallade hämndens flood.
Och hvärdé de skyldiges böner
Och ännu en gång drack jorden blod,
Men nu ifrån Hains röner.
Ätten sonade Hains brott
Allt glömdes och allt var godt.

Chr. B. B. Bleus, av Lars Larsson & Byg.

Den gamle postiljonen.

Far du varit i vai by, har du sett stationen
Då har du nog också sett den gamle postiljonen
Stolt i sinnet som en kung, fast han fot är ~~triffta~~
Dräkten han gjort av och an, gamle Ossian.

8.

Till och från stationen är han stoled på resa ständigt

-51-

Och sin post i väskan bär och ordnar han behändigt
Ansvarskänsta har han stor för den rykta man betor
Åt en sådan gentleman som gamle Ossian.

3.

Han uti gott humör, han det kunde hända
Att han gör en smul humör, men han kan också räunda
Självmödvetet banksa ord efter dig, då han vandrar fram
Dugg och nöjd som ingen ann gamla Ossian.

4.

Om han hos dig gos visit och stiger in i köket
Blif han ej olitminsta begrund att komma in i köket
Ges han blott en kaffesai och sin pipa röka få
Han nöjd och glad minnraun, gamle Ossian.

5.

Många är han traskat nu, till och från stationen
Nu han trött och gammal är, den frogne postiljonen
Men var tanka är nog den: Ma han länge leva än
Ja, länge, länge, live han, gamle Ossian
(Dr Kristianstadsbladet.) Sles, E. S.

Min lycka,

Fr Karl R. Tavastjerna,

Jag jagade lyckan i unga år

- 52 -

Jag jagade än den i äldre,
Men jagade mest på villorps
Och borde väl upphört heller
Sist står jag omkull i en morgelgrav
I kro och icigt vatten.
Man kallade minst det att ga i kvar,
Jag hörde de hävande skratten.

2.

Min kyliga grav är min diktarlön,
Mitt bröd, som jag köpt för min ära
Man kunde väl tänka en mura skönn
Och stoltare lager att bärä:
Men graven är dugg och graven är stum
Och graven ger tid att tänka.
Jag diktar om din till Tusculum
Som kärleken velat mig skänka.

3.

Då stod det en dag på gravens dörr
Det ville väl enslingen väcka?
Min lycka, som fängt jag jagade förs
Där kommen ett handen mig räcka!
Hon säg på mig länge hon säg på mig tyrt

- 53 -

I veckan var hon skulle göra.

Men sedan hon lätt mina läppar kryss,
Hon riskade in i mitt öra:

4.

"Du därför, du därför som intet vet
Jag grinner de finaste trädar
Omkring dig i djupaste hemlighet
Kär ungång jag dig konödar
Jag skänker dig härdade stålets kraft,
Jag strängas ängo din lyra
Jag givs dig drömmar som gudarna haf
Och kärlekens unga yra.

5.

Jag skänker dig ränskapens finaste doft
Att höja din själ och att fräjda
- Stig upp och välsigna det vänliga Hjort
Och säta på allt det böjda!
Den själ, som jag älskar, skall välla av sång
Den rum som jag kryssar skall jag hvinga
Att sjunga i symer sommaren lång.
Den sträng, som jag sätter skall hellinga

16-5-1920 Almångslut. Smödjan Vansås Gård

- 54 -

dem?

En verisfärgad hyllning är Arthur Engberg
en överläjare från arbetarklaset.

(U. Palo Bande). Personalkalendern

Vem tog några år och studerade och blev
vid Uppsala gamla universitet,
Bleu fil. kandidat och blev socialist
Och vem blev godtemplare och kom till sist?"

Vem visade sig som en arbetarklasseman
som ren av förbudstives brann,
Och vem kunde tala med kläm och bravur
Då genombrottet åskrädnings vinst, - eller hur?

3.

Vem blev redaktör i godtemplarnes blad
där snigr han uppträdde rad efter rad
Mot ryssel och Bratt och mot spirituistikerna
Som stöddes på motto med månadsvaron?

4.

Vem gjorde sig och inom sverpartiet
Bemärkt förr sitt stora politiska nit
Och blev så till riksdagsman vald inom kort

- 55 -

Med påförf., att nyckelhultsniter flög bort?
Dem vill nu ha ^{5.} pilner i riksdagens hus
Och far i jähv av driften till maten ett hus
Och vun äi förbudsvän med måttla munna
Men nyfiken på att se Bratt svaronra.^{6.}

6.

Dem vet man dock om att ej längre han hörs
Till nyckelhultsgruppen? Dem äi redaktör
I Malmö för Arbetet, där man sentrat
Helt visst att alls icke det honom genos
Att han slängt principien om absolutism
Brott icke han sviker Marx socialism?

7.

Dem äi den person, som nu lämnar varje fans
Och lever sig fram ju i oräkna fans
Med utikt att sluta som god appellist?
Ja, han Arthur Engberg - så heter han sitt.
Slut.

Landsrorg.

Med anledning av Kronprinsessans Margaretas död,
Brum stilla King bärn du ønska ^{was} folke
Och räunkun er aulete rippor!

-56-

Det gick över solen ett moln som när
Från Sverige till Albions klippor.

2.

O, dämpa din orgel, allt värens brus,
Att stämmorna mitt måttla sona.

När döden har hämtat ur landets hus
En människa vänt vid en krona.

3.

En mämnitka - sonen av äldst stam,
En moder, en vandrande drottning.
Si fick ej en aman av sin ga' fram
Och falla försödmas lottning?

4.

Så frågas sig folket, forsäkt i sorg
Och rösterna bliva allt flera
O, nu sk den döda nu i den boig,
Dås evigt sk goda signa!

(Ur B.A. efter Tr. D.) Slut.

G. J.

Naj.

Krys sig drivor över byggd och slätter
Och vinterns tystrad över domnat,
Och fästets stjärna brann i härla näster

-57-

Och ingen böja slog mot hemjöns strand.
Ej slog en fast i fjärran västerkoga
Ej steg en läkjas flykt mot blåvad snyd
Ej såg jag blänket ifrån bondens plogar,
Ty vårens rot var fjärran från ons skymdal.

2.

Men drivan smälte, isens bojos sprungo,
De tunga bojos, som min böja band,
Och huden Guva rånganörter klungo,
Kinn en gång vid hemjöns fagra strand.
Och vägen sjöng som förs olen gamla sången
Den evigt unga i en upvräckt vär,
Då livets ande, som helt ryns låg fången
Mot obetvinglig makt sin boja sönderslås.

3.

O, maj, du gusar i den mörka Norden,
Du väna mö av rot och fägelång
Din fägning liva shall den gråa jorden
Och worn en brud den myckar ån en gång
Du väna maj, o! allting gror och knosyrar
Och blomster spira undu klarblå skog
Kek läi oss mänskobarn att tro och hoppas!

- 58 -

Det shall en evigt sollys var föi livs rjälles gy.
Dr. B. B. Afghansouy Sult. G. B. Jason Lindén

Backus.

Jä, än har du sätte i landet
Och än man sjunger ditt lov
Dion grandernas mörka hyffan
Och upp till konungens how.
Och liknöjt man än vill blunda
Fast klart man det ändock såg
Att var du gäs fram i landet
Så bli det ett häijaretag.

2.

Jä, än har du sätte i dflandet man ve den som delig ej flyr
Du suger ur folket mängen, du suger oss, giftvampyr
Du knäcker de käckaste siljor och suddlar den renaste sjö
Och allt som stort var ännat han krossar inunder din häl.

3.

Att ålka sitt land och rta, att folket krafter du själ
Å littut föi oss, som tro på och drömma om folket väl
Men skam är din framfart bespränga och vara ditt väldes entolk
Ty din dig försvarar, fömekar sitt forstland och inn folk.

- 59 -

4.

Jä, än har du sätte i landet, men Backus, kring landet är
och se hur folket rig samlar att bringa sitt väde ett slut!
Snart spränges din tron i stycken snarit trygga din grön
Och såsom en fjär förlätsad förflygas ur landet du.

5.

Och då' shall det gå över landet en vävindols revnande storm
Och allt vad du har förridit shall åter fö ädel form
Och viljor, som du har haft, bli åter viljor av stål
Och den som du drog i träcken ej längre förmidlingen
tot.

6.

De grändernas mörika kyffan ur kojorna lägo döns
Shall träda hursa gestalter som aldrig är sågo förs —
Det folk som kunde i armod som Backus i bojos höll
Shall åter i kraft rig ura fast en gång för honom
U. Reformatorn, Slut Diktör Kunderoff.

Den gamla byn

Den gamla byn låg rosenträvallad,
Och vandrande i middags solens brand,
Hon jag i vala gator efter hand,
Där grönskan hängde sömnig och förtrollad,

2.

Jag kom förbi en längsträckt gammal mur
Där fanns en park med stora gamla träd.
Och med en doft av gammaldags natur
Där vita rosor -- och från stora träd

3.

Där hoddle ingen mer. — I trädens hägn
Satt herrkapsfolk och lärde, sondomdags.
Nu träd är ebenholtta och andra dag
Skino i solen, skarpit som effu regn.

4.

Hä funnos blommor, farligt purpurröda
Som varo hämtade från fjärran land.
Ach barn som äro hängt sedan döda
Gla kanske lekt i dessa gångars sand.

5.

Och far och mor ha undervisat dem
Och sagt: "Det är en giftig en den där.
Den växten har i Indien sitt hem,
Och Belladonna kallas detta här."

6.

De sao vidare: "Ni har väls hört,
Att detta träd har talig onkel fört

Fran Japan hem: ett litet, litet ett
Med bladet knappast som en nagiit bunt."

7.

Och de berättade: "Det var en syn,
Näi onkel kom från Indien tillbaka
Han sägs till härt i ongymningen av syn
Beväpnad och med manteln till sin haka.

8.

Det var en sommarkväll, då flickor sprungo
Bland fröden häs, och deras unga strått
I våra rosors vita skymning klungo
Och i de värta valnötkrädeus natt.

9.

Se det är onkel!, stimnade de små.
Men han steg av sin stora härt och stod
Lugn med sin stora svartahatt och mantel på.
Hans mor grät högt: Min gosse - Gud är god.

10.

Han såde sädmält: Stom på resan. Kryss
Drickvattnet saknades till slut ombord
Min son, du lever, var den gamlas orob,
Och på hans panna kryckte hon en kryss.

- Q 2 -

11.

Och nu - var lever den familjen - var?
Den har väl aldrig funnit till kan tänka
De onda örterna sto' ensamt här,
Och runtomkring de giftiga blänka.

12.

Allt sommar in i middagskinnans glöd.
Den stora dunkla parken ligger död.
Ingenting sker. Ingen bebor den mer.

Bloss fröden framlingrikt jag skinner sei.
Översatt av Anders Österling Francis Jammes.
Fr. Reformations. Slut. Danas medja H.C. 1920 Åhlén

Register.

Namn.

Begynnelseord. sid.

Sid 1-8: Stockholmflickan, Bondflickan, Societen
Jungfrun, Gymnasellen, Prästningsflickan, Varietéringen,
Ciggarflickan, Raffflickan, Krögarflickan, På sluttande plan.
En öppus i drömmen Det är soh uti minet 12.

Hem, Hem

Hem, hem, äi fö

13.

Moderbön

Den renaste ton

13.

Vi kämpa för framtidens rik. In —
Vära små.

Du solstale häs

14.

- 63 -

Namn.	Begymnelsord.	sid.
På barnhemmet	Jag ser den	18.
Tiden	På en häll i	20
Stig upp för de grå hären	Stig --	24
Hufvudens julapron	En leggare vandrare	25
Sonen, Sonen	Det tråde gätt mänga	28
Madavitsa	Vi har lejat von lid	30
Desertören	Dart rög, så syter	32
Kring fanorna	Skasau ökas,	34
En fändsticks blott	En -----	42
Vårkämning	Smekande gjurana	43.
De tysta rångerna	Det var som den	44.
Mos sol	Rikta in mos sol	46
Solöga sovu	Sol -----	47
Rains klubba	Näs Rains klubba	49.
Den gamle posteljoneum	Här du varit i	51
Nin lycka	Jag jagade lyckan	52
Drem ?	Dem lag nägra ås	55
Landsvorg	Brim stilla kring	56
Maj	Nyss lag driva	57
Brackus	Fa äm har du sätte	59
Den gamla byn	Den -----	60
Smedjan bauas Gais	den 4 juni 1920	G. Nilsson

Resie a° sid 8. 9. 10-11.

~~ANS:~~

LUNDARENNS ANTIKUARIAT
ROMARES VÄG 20
254 51 HELSINGBOR

Denna bok fick jag av
goda vänner förr när hon flyttade
till Romare Stiglasse i Juli 1994.

Vi har varit bekanta och vänner sedan vi var 16-17 års
Åldrar. Nu går vi nu 85-87 års-åldern

Signe Berglund-Hoffer.

FRAU VERA SANDELIVS

L. MÖLLEVÄNGSGATAN 9B

254 35 HELSINGBOR

LÄS 16 EN OM DEN VÄL
EFTER CLASSE. Jag vet ej
vad jag skall göra om
denna bok

Herr Signe

Skänkt av Katarina Hoffer
Timjansgatan 11 Gantofta
Tel. 042-22 30 32 (951106)
CL.

Å t e r l ä m n a s

T u n g v r i c k n i n g s s å n g .

/Mel.: Den glade kopparslagaren.

I dag då vi ha samlats här till denna glada fest
hoppas vi det trevligt blir och trivs som allra bäst
Vi därfor sjunga ska tillsammans nu en enkel sång
och inget mummel höras får, nej, alla på en gång
Tralalala.....

Nu har vid druckit kaffet och vi mår så väldans bra
och kakor ha vi fått, ja, kanske flera uti ra
Ni ska det prövas om du uti huvudet är klar,
ty denna visa vill nu genast ge oss därpå svar.
Tralalala.....

Hans Hanssons halta höra har haft hosta hela höst,
begärligt bara bad bli botad uti brustet bröst
och doktor tupp, som flugit upp, han flyger genast ned
och hostarpiller pillar fram, som sväljas med besked.
Tralalala.....

När fiskar Fritz till kunden fixar finfin frisker fišk
och ställer fyra flata fat med flundror fram på disk,
då från hans kylskåp krälar tjugo kylda kräftor fram
En sax stacks strax i ask med lax och braxen stilla sam
Tralalala.....

Skomakar Svensson sular skor som staden säkert sett,
och snuten snyter sitt så snuten synes ganska svett
När fältfrisören Fredrik fnyser, fnissar frugans far
och månen strör sitt silversken med blixtblå glimt så klar.
Tralalala.....

Till slutet vi vår visa nu ha knaggligt vrickat fram,
om du ej kunde följa helt så är d et ingen skam.
Den bästa kan det hända väl att tungan den slår klick,
men fatta nu din kopp igen för gott kamratskap drick.
Tralalala.....